

In de trein van de tijd

In de beginperiode van de Focolarebeweging kon het van het ene op het andere moment met ons leven gedaan zijn. We waren niet goed beschermd tegen de bombardementen. En we hebben ons toen afgevraagd: **wannéér moeten we God liefhebben** door zijn wil te volbrengen? We begrepen onmiddellijk: nu, op dit moment, want we weten niet of we er daarna nog zullen zijn.

Het enige moment dat we in handen hadden was het moment van nu. Het verleden was al voorbij, en van de toekomst wisten we niet of die nog zou komen. We zeiden: het verleden is er niet meer, dat vertrouwen we toe aan de barmhartigheid van God. En de toekomst is er nog niet. Als we het heden beleven, zullen we ook de toekomst goed beleven als die heden wordt.

Wat is het dom, zeiden we, te leven in het verleden dat niet terugkeert of in de toekomst die er misschien nooit zal zijn en die op dit moment onvoorspelbaar is!

We namen het voorbeeld van de trein. Net zoals een reiziger om zijn bestemming te bereiken niet op en neer loopt in de trein, maar gewoon op zijn plaats blijft zitten, zo moeten wij in het heden blijven. De trein van de tijd gaat vanzelf verder.

En heden na heden zullen we het ogenblik bereiken waarvan de eeuwigheid afhangt.

Als we met heel ons hart, heel onze ziel en al onze krachten houden van de wil van God in het heden, zullen we er **ons hele leven lang in slagen om te beantwoorden aan het gebod** om God te beminnen met heel ons hart, heel onze ziel en al onze krachten.

*Uit Chiara Lubich "Ogni momento è un dono" p63, Uitgeverij Città Nuova,
Vertaling door Leo van den Broek,*